Pápai T. Simon

A MÁSODIK ESÉLY

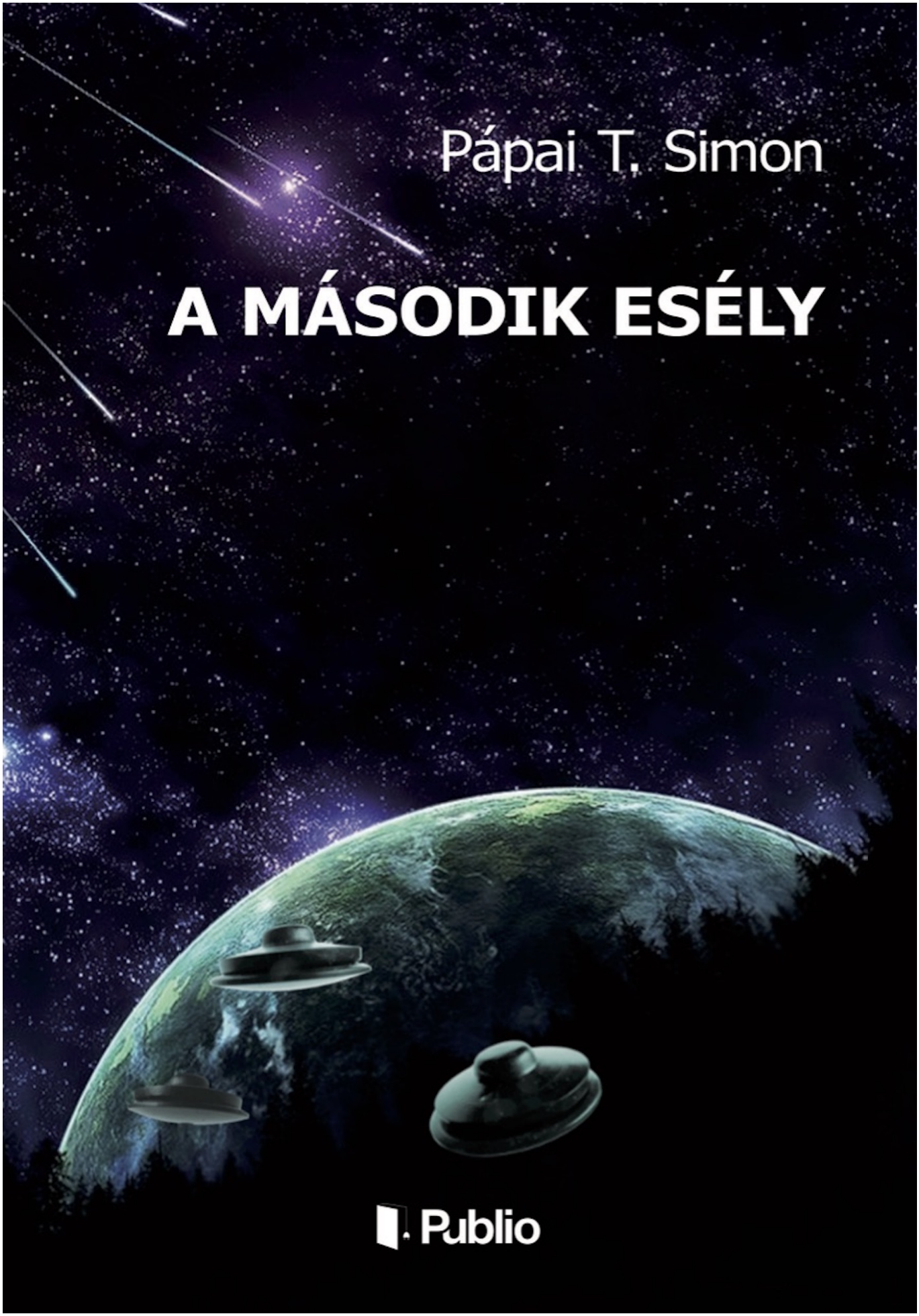

Publio

A második esély

Pápai T. Simon

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Mottó: A képtelenről is lehet álmodni. Gyakran előfordul, hogy az álom néhány generáció múltán vágyott vagy rettegett valósággá válik.

Azoknak, akik kérték, hogy folytassam…

ELŐSZÓ

A könyv a Bolygóépítők c. regény folytatása. Évtizedek teltek el Charles Astor halála óta, de meghalhat egy ilyen formátumú ember? Egyesek szerint:nem. Fel kell élednie az egykori bázisoknak, építőknek! Kisvilág is építkezik, de a lelkesedés alábbhagyott, viták zajlanak irányzatok, hitek, érdekcsoportok között. Egy idegen erőnek érdekében áll, hogy -több naprendszerre kiterjedő- uralmi területe határvidékén szövetségesekre tegyen szert. Szüksége van kiemelkedő képességű emberekre, akik számára egy hosszabb élet lehetőségét kínálja fel.

Találkozunk ismét az első kötetben megismert legfontosabb személyekkel. Betekintést nyerünk Kisvilág viszonyaiba, de tájékozódhatunk arról is, milyen életlehetőségek vannak a Földön a nagy háború után egy évszázaddal. Az erősödő, komolyabb technikával megismerkedő telepesek az ellenséges idegenekkel vívott harcokból is részt vállalnak, de még gyengék a Föld megtartására.

Kisvilág belső harcaiba merül, erős kéz kell a rendcsináláshoz! Időközben megszületnek az újabb tartományok: Hegyvilág és Vízvilág. Meg kell küzdeni a főpappá avanzsált Rauner diktatúrájával, majd felvetődik a "Merre tovább?" kérdése, az alkotmányos monarchia, illetve a távolabbi demokrácia igénye.

A sokkal fejlettebb segítők végül eltávoznak, időt hagyva Kisvilágnak a felzárkózásra, hogy fejlődő lakói majd megerősödve, felkészülten vívhassák meg harcukat a Földért és saját naprendszerükért.

Székesfehérvár, 2013. augusztus 20.

I. Az ébresztés

Csodaszép látvány volt a Geo, a kék bolygó, melynek közelében pályára állt a hatalmas, idegen űrhajó. Sötétkék és világoskék uralta a tengereket, sárga sivatagok foltjai a felszínt, sötét szárazulatok, hófehér pólusok, zöldellő kontinentális terek gyönyörködtették a nagy, mindent meglátó szemeket, melyek mindezeket a fedélzetről figyelték. Ember nem háborgatta világ, kilencvenegy évvel a hatalmas pusztítás után. Akik okozták, már rég nem élnek. A túlélőkből, a megmaradtak sugárbeteg, korcs leszármazottaiból se lehet több hatszázezernél az általuk Földnek nevezett égitesten. Az egykori emberiség másik, apró töredéke egy távoli, mesterséges bolygón lelt menedéket, azon terjeszkedik, szaporodik, éli mindennapjait. Születnek, halnak, az élet örök, folytonos rendjének megfelelően. Egy külső akarat rendelte kísérlet részeként most közülük néhány ezer elhunyt az idegen hajó vendége lett, anélkül, hogy ennek tudatában lehetne.

A város méretű hatalmas testről fürtökben váltak le a sokkal kisebb, csészealj alakú szállítóhajók, melyeknek legértékesebb rakományát épp a regeneráló kabinok, a hosszúkás, kerek tartályokra emlékeztető testek képezték. A gyorsan légkörbe alámerülő teherszállítók az egykor Afrikának nevezett kontinens egyik beszögellésének nagy tengeröble felé vették útjukat, s hamarosan leszálltak egy kis szigeten, melynek kilencven évvel korábban még Biokó volt a neve. Segítő robotok hada intézte a kipakolást, a hosszúkás kabinok ezrei tűntek el egy alagútban, hogy utána a hegy belsejébe vájt város kijelölt épületeibe kerüljenek. A hajók ezek után olyan gyorsan hagyták el a Földet, ahogy jöttek, csak a speciális robotok, és néhány tucat idegen lény maradt, hogy teljesítsék legfőbb vezetőjük utasításait.

Földi időben számolva újabb hét év telt el érkezésük óta. A jövevények szorgosan munkálkodtak, üzembe helyezve a város létesítményeit, közben folyamatosan gondoskodva a kabinokban elhelyezettekről. Dolguk végeztével a robotok többsége rejtett raktárakba húzódott vissza, az idegenekből is csak néhány tucat maradt. Valami fontos kezdődött el: hosszú regenerálási munka után beindult az élesztési program.

Fokozatosan tért magához. Tudata egyre éberebb lett, félálomhoz hasonló állapotba került. Érezni kezdte teste súlyát, térbeli kiterjedését, melegségét, a benne keringő véráramot, az egyenletes lüktetést, még azt is, hogy valami fekvőhelyen nyugszik. Levegő áramlott tüdejébe, és úgy tűnt számára, még soha nem volt olyan friss, kipihent, mint ennél az ébredésnél. Hihetetlen volt, ahogy a virágillat is, ami kintről áradt befelé, valahonnan az ablakon túlról. Ablak? Mi történhetett?

Mielőtt kinyitotta volna a szemét, próbálta felidézni utolsó emlékeit. Öreg, fáradt, elmúlni vágyó testben követelt pihenést egy megfáradt lélek. Túl sok volt a felelősség, a hatalom, az iránta támasztott elvárások, túlságosan nyomasztó az életkor, az egészségromlás, túl sok a nyomasztó, súlyos emlék. Nem akarta tovább cipelni, véglegesen le akarta tenni, mint agyonhasznált ruhát, egész életét, s ezt meg is engedhette magának.

Neki kivételesen megadatott, hogy maga intézze az élettől, barátoktól, munkatársaktól elköszönést, s egy kedélyes estély keretében fejezze be pályafutását. Befejezni? Akkor ez most mégis micsoda? Miféle ébredés, milyen elfuserált halál? Esetleg nem is élet, hanem valamilyen -korábban mindig tagadott- túlvilági folytatás? Lehetetlen! Túlságosan valóságosak testi képzetei. Nincs megjósolt lebegés, nem lát testen kívüli látással, tehát sokkal valószínűbb, hogy életben van, nem végezték el rendesen, amire utasítást adott. Visszarántották pihenéséből, most ismét neki kell intézkedni,

utasítani, tervezni! Nos, akkor rajta!

Lassan, nehezen, kinyitotta szemét. Először mindent egy kicsit homályosan látott. Arra számított, hogy kisvilági kastélyában találja magát, öreg teste felett aggódó titkára arcát fogja látni, ahogy az előbb elköszönt tőle, de valamiért még nem álltak neki az eutanáziának. Gyógyszeres asztalkát várt az ágy mellett, s robotokat, melyeket halott önmaga elszállítására rendeltek ki. Látása fokozatosan tért vissza. Fél perc is eltelt, mire agya újra felfogta, amit a szem közvetített, mire elemezhette, hol van, mi zajlik körülötte.

Egy közepes méretű, nagyon ismerős szobában volt, de nem abban, ahol utoljára lehunyta a szemét. Tompított fények világítottak. Ágya egyik oldalán egy nem emberi, mégis ismerős alakot látott. Már vagy háromszor találkoztak az elmúlt évtizedek során, végül már szinte barátokká váltak. Igen, meghívta az elköszönés estélyére, eddig ez rendben is van, de mi zavarhatta meg az aktust?

- Öreg barátom! Végre ismét magadhoz tértél!- örvendezett a szürkés bőrű idegen. A szobában még volt néhány hasonló fickó, fehér köpenyben, különböző műszereket figyelve, szabályozva.
- Nem gondoltam volna, hogy még halálomban is megzavarnak- szólalt meg az eszmélő, fura, karcos, saját fülének is szokatlan hangon. Krákogott egy keveset, remélve, hogy megszokott hangjára talál, majd folytatta:
- Mi romlott el, miért kellett félbehagyni a folyamatot? Odaát már türelmetlenek lehetnek a meghívottak! Hol a titkárom, mi van a vendégekkel? Mikor esünk már túl ezen az egészen?

A szíriuszi állt neki megmagyarázni a helyzetet, lágy, kellemes, szinte zsongító hangon.

- Hasonlóan örülök, hogy láthatlak! Gondolhattam volna, hogy morgással kezded az új életed, abban meg bizonyos voltam, hogy meg kell mindent magyaráznom. Kérlek, légy türelemmel, ne sürgess, olyan tempóban mondok el mindent, hogy megérthesd, utána pedig felteheted - ahogy szoktad- kérdéseid sokaságát!
- Nem következhetne ez a magyarázat esetleg a befejezés után, mondjuk a gyászolók számára? Nem szeretem félbehagyni, amibe belefogok! Épp sürgős elmúlásban vagyok, ha még nem tűnt volna fel!
- Már rég elmúltál. Most kezdődik épp a második életed. Túlságosan fontos voltál ahhoz, hogy elfogadjuk végleges távozásod! Megértve, hogy belefáradtál a vezetői munkádba, a megélt, nehéz időszakba, hagytuk, hogy megpihenjen a tested, tudatod. Temetésed előtt néhány fontos szervedet, szövetedet kiemeltettem, maradványaid többi része ott nyugszik az emlékműved alatti mauzóleumban. Ismereteink már lehetővé tették, hogy teljes regenerációs programot alkalmazzunk, ennek eredményeképp jelenleg egy huszonöt évet élt földi ember testével rendelkezel, miközben memóriád megmaradt, csak tompítottuk benne a fájdalmas emlékeket.
- Hol? Mióta? Miért? Kivel?
- Ne erőlködj, szép lassan mindenre válaszolok! Először arra, hol vagyunk. Az egykori földi támaszpontodat állíttattam helyre, ahogy néha mondani szoktátok, most Menedékvárosban, saját házadban vagy. Mióta? Nemrég- a ti mértéketekben számolva bő hét évvel ezelőtt- hoztunk ide.
- A ti időszámításotok szerint Ksz. 97-et írnak Kisvilágban, tehát hetvenegy évvel ezelőtt kezdted meg végsőnek szánt pihenődet. Már akkor a megmentésed, megfiatalításod mellett

döntöttünk, amikor meghalni készültél. A regenerációs program elég hosszú folyamat, előtte a veletek kapcsolatos vita is hosszú időt vett igénybe. Amit elmentettünk belőled, az sokáig egy hűtőtartályban és egy információs tárolóban pihent, míg tudósaink kidolgozták a földi emberekre módosított eljárást. Nem volt könnyű, egykori tudatodat megőrizve, mégis, a DNS- állomány néhány szekvenciáján változtatva feljavítanunk a testet. Biológiai- szellemi mutatóidra is rásegítettünk egy keveset, hogy az életidő megnövekedésén kívül egyéb új jellemzőiddel is elégedettebb lehess! Saját berendezéseinkkel, részben űrbázisunkon, részben itt nálatok végeztük a megújítást, végül hosszú altatásba vittük a teljessé növelt testet, ellenőrizve közben munkánk sikerességét!

A fekvő fel akart ülni, tágra nyílt szemmel, hitetlenkedve nézte az idegenek vezetőjét. Tekintetét körbejártatta a falakon, felismert néhány bútort, agya kezdte hitelesíteni az elhangzottak egy részét. Hetvenegy évvel a halála után? Lehetséges ez? Mi ez az egész? Működőképes, megfiatalított test? Mennyire? Hogyan? Mit tud kezdeni vele? Mennyire az, aki volt, s mit változtattak meg benne? Miért tették, mit akarnak tőle? Mit gondolnak ezek az emberről? Gépnek gondolják, melyet elég újra működőképessé tenni? Nem, ez sokkal bonyolultabb! Az idegen, mintha olvasna a gondolataiban, elkezdett válaszolgatni az előbb feltett, kimondott, majd a kimondatlan kérdésekre is.

Igen, tudom, következik a MIÉRT? felvetése. A Világegyetemben nyüzsög az élet. A fejlettebb civilizációk többnyire szövetségeket hoznak létre érdekeik védelmére. Mi hat naprendszert fogunk össze, ebből ötben magas kultúra található, a tiétekben még nincs ilyen. Magas kultúrának nevezem azt, amely már képes önerőből kijutni a bolygóközi térbe, ott kapcsolatokat találni, és uralni saját övezetét. Ehhez egész rendszeretekben ti állnátok a legközelebb, de óriási a lemaradásotok.

Na és? Nektek nem mindegy, hogy mi, földiek, mikor tudunk úgynevezett magas kultúrát alkotni?

Egyáltalán nem. Először is, a mi fajunk elöregedőben van. A folytatás, megújulás lehetőségét kutatjuk már több nagír óta. Bocsánat, egy nagír nálatok 1460 évet jelentene, ősi egyiptomi tudósaitok szotisz- periódusként tartották számon. Az egyik potenciális faj vagytok, akikkel genetikai kapcsolatot hoztunk létre. Némi hasonlóságot talán te is felfedeztél közöttünk. A baj az, hogy bár életerősek, de primitívek vagytok, tele sok gonosz vággyal, indulattal. Békétlenséget és pusztulást hoztok azokra az élőlényekre, akikkel kapcsolatba kerültök. Amikor kirobbantottátok a harmadik világpusztítást, az itt megforduló értelmes fajok tanácskozásán elhangzott olyan javaslat, hogy hagyni kellene kártékony fajotok teljes kipusztulását! Egyedüli ellenérv az a nagyszerű munka és találékonyság volt, amellyel te és társaid létrehoztátok a Kisvilágnak nevezett mesterséges bolygót.

Megvan még? Élnek még a mieink?

Igen. Léteznek. Javaslatunkra úgy döntött a tanácskozás, hogy kaptok még egy esélyt. Három csoportot figyelünk, a Földön megmaradtakat, a kisvilági telepeseket, és benneteket, utóbbiak közül a legjobbakat, akik a másik kettőnél is többet érdemeltetek ki.

Miért?

A földiek is fejlődnek, igaz, nagyon lassan. A kisvilágiak nem vesztettek a kultúrájukból, ahhoz képest mégis lassabban fejlődnek elvárásainknál, úgy tűnik, hozták magukkal az emberiség ostobaságainak egy részét. Az életük során legkreatívabb, legizgalmasabb egyéniségek, alkotók közül válogattunk benneteket, remélve, hogy egy ajándékunk képes lesz meggyorsítani fejlődéseteket.

Mit ajándékoztatok nekünk?

Nektek személy szerint egy második életet, leszármazottaitoknak pedig egyetlen, de kétszeres élettartamot. A mi mértékeink szerint természetellenesen rövid ideig éltek, miközben egyre komolyabb célkitűzéseket akartok megvalósítani, mérhetetlen tereket bejárva. Korábban már néhányszor beavatkoztunk genetikai struktúrátokba, ennek köszönhető az állatvilágból történő gyors felemelkedésetek.

Miért tettétek?

Mondtam már. Ha megfeleltek, akkor fajunk számára szeretnénk átvenni néhány fontos részletet genetikai struktúrátokból, nekünk sem árt egy kis fiatalodás! A másik ok, hogy ne mi álljunk neki átformálni világotokat, hanem ti magatok, a saját igényeitek szerint! Ami rád vonatkozik: határozott, céltudatos vezető voltál, főleg neked köszönhető, hogy a világkatasztrófából kimenekülhetett a földiek egy jelentős csoportja. A sok munkába belefáradtál, de ez csak részben volt testi eredetű, nagyrészt tudati fáradtság volt, elfogadtad, hogy idődd lejáróban van, s másokra kell hagynod a folytatást.

A beszélő tanári pózban állt az ágy mellett. Intésére munkatársai elhagyták a szobát, ő meg egy székre ült, az ágy közelébe.

Abból indultunk ki, ha elég időt hagyunk a pihenésre, ha megfiatalítjuk a tested, s kiemelünk megszokott környezetedből, ahol magadat vénnek érezted, talán a régi lendülettel kezdheted újra, ha úgy tetszik, egy új életet leélve. Van helyismereted, emberismereted, óriási vezetői tapasztalatod. Nekünk érdekünkben áll, hogy emberi szövetségeseink lakják a bolygót és környezetét, neked életcélod volt egy élhető világ. Utódaid a Kisvilágnak nevezett mesterséges bolygót építik, még legalább két évszázadon át, közben megpróbálják felfedezni a Naprendszert. Még nem érettek rá, nagy veszélyeknek tennék ki magukat. Bizonyos irányoktól - míg nem érettek a kapcsolatfelvételre- vissza kellene fogni őket, nehogy kellemetlen érintkezésbe kerüljenek a rendszeresen idelátogató három- négy faj képviselőivel! Ehhez szükség van a tapasztalataidra, segítségedre! Itt vár rátok a Föld, eredeti bolygótok. Erősen csökkent a sugárszennyezettsége, megmaradt élőlényei a megélhetésért harcolnak. Menteni kellene a régi kultúra maradványait, beindítani újra a civilizáció folyamatát, sokasítani a növényi és állati fajokat! Ebben is elengedhetetlen a munkád!

A fekvő izgatottan ült fel, s új kérdésre nyílt a szája, de a szíriuszi megelőzte.

Igen, arra is válaszolok. Kivel? Az ember- tudjuk- társas lény, bizonyosak voltunk benne, hogy egyedül nem vállalnád, tán lelkileg össze is roppannál, ha ezt kérnénk. A csakis robotokból álló munkaerő se jelentene megfelelő megoldást. Társakat, hasznos segítőket kellett még melléd állítanunk, lehetőleg olyanokat, akiket ismersz, akikben megbízhatsz, akik esetleg régi munkatársaid, mindet úgy, hogy Kisvilágban senki se gyanakodhasson, senki ne sejtse létezéseteket, tehát ki kellett várnunk, hogy hasonló módon juthassunk szövetekhez, mint esetedben! Leszármazottaitok egyelőre nem viselnék el, ha nyilvánosságra kerülne a művelet, arra meg nem alkalmasak, hogy az eljárást általánossá tegyük. Idővel fel lehet készíteni egy részüket, s akkor egy jóval hosszabb életű népesség élhetne mind Kisvilágban, mind a Földön, bárhol, ahová eljuthattok. Ez a munka is rád vár, főleg, hogy mi mindvégig a háttérben kívánunk maradni!

Mi bonyolultabbak vagyunk –kezdte volna a másik - de a szíriuszi folytatta.

Elég sokáig figyeltük a fajotokat. Levegő, víz, élelem, menedék, munka, közösségi kapcsolatok, jelent és jövőt formáló különböző vágyak határozzák meg viselkedéseteket. Van friss levegőtök. Kiszellőztettünk, helyreállítottuk a parkokat, virágágyásokat, a sziget

növényeiből pótolva a rég elhaltakat. Helyrehoztuk a fűtést és világítást biztosító erőmű-rendszert, új fűtőelemekkel töltöttük fel a reaktorokat. A gyárakat kitakarítottuk, működtetni nektek kell! Minden olyan, mint távozásotok idején volt. Lesz munka, közösség és családok, sok ember, sok vágy, cél, lesz értelme élnetek!

Hányat sikerült közülünk eddig újraéleszteni?- kezdte még mindig erőtlenül a lassan eszmélő.

Személyi titkároddal kezdtük, hozzád hasonlóan huszonévesre fiatalítottuk.Még legalább egy évszázadon keresztül lesz képes veled dolgozni, ha neki is úgy tetszik. Köszönettel tartozol neki! Három héttel ezelőtt térítettük magához, hogy segíthessen néhány társa élesztésében, felszerelésében. Néhány munkatársam magyarázta el neki, nagyon óvatosan, gondolati úton, mi a valóság. Utána sok segítséget nyújtott a felkészülésben, mert az eltelt évtizedek alatt begyűjtöttek közül még négyezren várnak élesztésre.

Értem. A szokott módszer. Velem is így kezdted, a fejemben megszólaló gondolatbeszéddel. Erősíts meg, hogy jól értettem: seregnyi halottat kezeltetek valamilyen eljárással, s ezek most feltámadva, megújulva ébresztésre várnak! Azt is állítod, hogy idővel még sok kisvilági áteshet ezen az újjászületés- élményen, főleg, ha segítek megteremteni a munka hátterét, egyúttal felélesztem a földi kultúrát!

Nagyon leszűkítve így gondolom.

Az én külsőm is hasonló fiatalodáson ment át? Azt állítod, olyan lettem, mint ifjú koromban, csak megszerzett tapasztalataim birtokában? Ilyesmi nálunk csak a mesékben és vallási hittételekben szerepel.

Vallás? Mese? Igen, ez számotokra talán valami olyasmi. Nézd meg magad egy tükörben! Új vagy, és mégis a régi. Nálunk ez természetes, sőt, a Földön is számtalan élőlény képes megújítani magát. Nem tudom, volt- e tudomásod arról, hogy a földi Palm Springs sivatagban élt egy bokorcsoport, melynek életkorát 11.600 évben állapították meg tudósaitok? Tudtál-e arról, hogy a Földközinek nevezett tengeretekben termő neptunfű kora átlag százezer év, de van kétszázezer éves is közöttük? A Matuzsálem nevű kaliforniai szálkásfenyő 4900 éves volt a nagy világégés idején, Észak- Walesben egy 11 méter kerületű tiszafa 4000. Tudtad, hogy az egykori Svédország területén egy lucfenyőtök 10.000 éves, mégpedig úgy, hogy 5- 600 évenként új törzset növeszt? Akadt nálatok kétszáz éves mélytengeri hal, négyszáz éves kagyló, és még sorolhatnám. Most neked növesztettünk új testet. Vedd természetesnek, örülj annak az új évszázadnak, amit ezzel nyertél az élet számára! Felesleges gépi adalékaidat is eltávolítottuk, ember vagy ismét, nem horob, persze rajtad múlik, mikor akarsz ismét gépi szerveket beültetni.

Négyezer ember. Miként sikerült őket megmentenetek?

A halálod óta eltelt évtizedek során segítőink beépültek a temetkezési rendszerbe. Folyamatosan figyelemmel kísértük a közösség életét, és akik az átlagnál jelentősen többet tettek találmányaikkal, okos intézkedéseikkel, alkotásaikkal, tudományos elméleteikkel, azokat igyekeztünk megmenteni. Esetükben segítőink még időben kinyerték a legfontosabb szövetmintákat, lementették az érintettek tudatát, valamennyi emlékét, személyiségi jellemzőit. Igen, erre a mi tudományunk már évtízezredek óta képes. A legjobbakat mentettük meg, akik- ha folytatják saját szakterületük eredményes művelését- sokat lendíthetnek fejlődésetek ütemén.

Szelektáltatok, ha jól értem, fajnemesítési céllal. Lassan igazán értelmes emberré teszitek azokat, akiket kitenyésztetek, vagy azok már nem is számítanak emberinek?

- Nem először tesszük. Ennek köszönhetitek a tudást, az emberré válást, a galaktikus kultúrához közelítést!

- Nem is tudod, milyen nehéz ezt emberi tudattal végiggondolni! Hányan lesznek közülünk, akik hajlandók lesznek még egy hosszú életet leélni, munkával, kötelezettségekkel, apró örömökkel és rengeteg gonddal, aggodalommal? Még én sem egyeztem bele! Talán tudnak majd dolgozni, ha akarnak, de vajon képesek lesznek, és főleg akarnak-e majd új családot alapítani? Mi lesz azok esetében, akik várják egykori családtagjaik feltámadását?

- Az új élet ajándéka nem kötelező. Csak a kiemelkedőket tudjuk megmenteni, az elhaltak nyolcadát - tizedét. Tudom, hogy a családtagoknak minden szeretett rokon fontos, de egyrészt a hozzáféréskor nem alkalmas rá minden test állapota, másrészt –ahogy mondtam- az eljárás csak a faj számára hasznosakat érintheti! Egyetlen felélesztett se lehet bizonyos abban, hogy akit vár, meg fog érkezni!

- Ez nekem olyan, mintha istent vagy sorsot játszanátok, a mi hitvilágunkban csak ezeknek a természetfeletti erőknek volt ilyen hatalma élet és halál fölött!

- Bizonyos értelemben igazad van. Őseitek istenekként imádták és szolgálták egy- egy képviselőnket, akik beavatkoztak így vagy úgy az életükbe. Majd el fogtok jutni ti is erre a szintre, s ki tudja, hány bolygón imádkoznak majd hozzátok! Most lépjünk túl ezen!

- Rendben, nem is tehetnék mást, már ha elfogadom feltételeidet! Mondd, a felélesztettek hogyan viszonyulnak majd a múltjukhoz? Milyen lesz a viszonyuk leszármazottaikhoz, egykori életük emlékeihez? Előbb- utóbb találkoznának ük- ükunokáikkal!

- A többség örülni fog a lehetőségnek, főleg, ha tanult az előző életéből, s valamit sokkal jobban akar csinálni! Bizonyára együttműködők lesznek, főleg a későbbiekben, amikor már sok kedves ismerősükkel találkozhatnak. Hidd el, megfelelően előkészítjük az általad feltámadásnak nevezett változást! A frissen elhunytak tudatát azonnal lementjük, ők ebből csak egy megnyugtató, nagyon szép fényt érzékelnek, egy hosszú barlangot vagy folyosót, hozzájuk beszélő, őket elfogadó, szerető lényekkel. Később közvetíteni fogjuk a feloldozás, megbocsátás érzéseit, s azt is, hogy várják őket egy új, nagyon szép világban. A DNS-beavatkozás, majd szövetépítés során álomszerű tapasztalásaik lesznek, végül pedig az ébresztés, ami az első döbbenet után a többség számára elviselhető.

- Nem értek az ébresztések lelki finomságaihoz. Megfelelő emberi segítők nélkül nagyon kockázatos az ébresztési szakasz, akkor is, ha előtte az illetők tudata valami kellemes túlvilági túrán vehetett részt!

- Ne morogj már! Itt a segítő szakértőid névsora. Huszonöt felélesztett, egykori munkatársad. Ha ezek nem felelnek meg számodra, akkor tényleg kár volt belefognunk az egész programba!

Krawah nagyúr odalépett az ágyhoz, és átnyújtott egy földi írással teleírt lapot. Míg a nemrég ébresztett egyenként áttanulmányozta, szinte kóstolgatta a neveket, az idegen ajkán apró mosoly játszadozott, mely egyre szélesebb lett, ahogy látta, mint tölti el az elégedettség a földiek egykori, híres vezetőjét.

- Nos,- kérdezte később, ahogy barátja végzett az olvasással, és hátradőlve már képzeletben feladatokat osztogatott kis csapatának- elfogadhatók a leendő munkatársak?

- Elismerésem. Akik itt szerepelnek, mind kiváló szakemberek – voltak, valamikor.

- Velük is szükséges egy kis bevezető beszélgetés, mert- gondolom- eltérő időpontokban

hunytak el, többen rokonaikkal, szeretteikkel fognak találkozni, s ez alighanem mély megrendülést fog kiváltani belőlük! Látnom kell mielőbb, most hogyan néznek ki! Mikor kaphatom meg a róluk készült fotókat?

Erről beszéltem. Látod, máris van valami, amivel foglalkozhatsz! Holnap reggel itt lesznek a róluk készített portrék. Valószínű, hogy a megfiatalítottak többsége –egészségesen, ereje teljében- örülni fog, hogy viszontláthat. Minden képességük működni fog, ami a fiatalokra jellemző, ezen kívül Kisvilágból elmentettünk leendő közösségetek számára egy emberi, és egy növényi- állati génbankot. Megsokszorozza számotokra a lehetőségeket.

Gyanúsan sok ennyi ajándék. Tapasztalataim szerint a bevétellel szemben mindig van követelés is. Az elmondottakon kívül mit kértek még cserébe?

Legyetek szövetségeseink, tegyétek újra élhetővé a Földet, éledjen egy új civilizáció, tudomány, művészetek! Lehettek istenek a vadak között, uralkodók, varázslók, alapíthattok államokat, bevezethettek szertartásokat, kultuszokat, szép fokozatosan megtaníthatjátok népeiteket mindenre, ami egy korábbinál jobb világhoz szükséges! Figyeljétek, és szükség esetén védjétek, segítsétek leszármazottaitokat Kisvilágban, nehogy gonosz erők kezébe kerüljön a hatalom, és ugyanúgy járjanak, mint elődeik itt a Földön

A lábadozó kikelt az ágyból. Próbálgatta ruganyos testét, lépésektől elszokott lábát. Láthatóan elégedett volt erejével. Odalépett az ablakhoz, nagyot szippantott a beáramló, friss levegőből, kezeit a mennyezet felé emelve hatalmasat nyújtózkodott. Odasétált egy tükörhöz, hitetlenkedve nézte az abban feltűnő alakot, majd ismét leült az ágy szélére. Krawah nagyúr egy széken foglalt helyet, érdeklődve várta a nemrég felélesztett válaszát.

Talán, ha lenne technikai hátterünk, s olyan hátországunk az űrben, mint Kisvilág volt, akkor lehetne kezdeni valamit. Egyedül erre a bázisra támaszkodva gyengék lennénk, s túl kevesen az elvárt munkához. Ha jól értettem, Kisvilág jelenlegi lakóinak ki kell halniuk ahhoz, hogy utána egy töredékük új életre kelhessen, de ha ez megtörtént, későbbi gyermekeik már öröklik a hosszú élet képességét. Hosszú folyamatra kell számítanunk! A kisvilágiakkal addig nem oszthatjuk meg ezt az információt, míg fel nem készítjük őket a változásokra! Fontos, megoldandó feladat a társakra találás protokolljának kialakítása! Valóban lényeges a földi civilizáció újjáélesztése, és egy háttérbázis kialakítása az űrben! Mennyit tudtok ebben segíteni?

A szíriuszi vezér mosolyogva villantotta hatalmas szemét a földiek egykori vezetőjére.

Bevallom, számítottam egy igenlő válaszra, ezért -míg regeneráltuk a testeket- saját robotjainkkal építtettem számotokra, nem messze, a Marson túl, egy harminc tömbből álló komplexumot, melyet felszereltünk robotgyárakkal, repterekkel, lakóépületekkel, mindezeket kisvilági mintára. Termőföld, víz, energia, minden a rendelkezésetekre áll, feltéve, hogy akarjátok, s szándékotokban áll saját erőitekkel folytatni az építkezést!

Nem mindegy, miből mennyi van! Tudnád részletezni, hogy elhihessem?

Nos, a ti időszámításotok szerint tizenöt évig tartott a számotokra szükséges lakótömbök megépítése -nem siettünk velük-, újabb tizenötbe a belső kialakítás. Mindegyikbe telepítettünk közműrendszert, tehát van víz, fény, fűtés. Négy dupla tömb mezőgazdasági jellegű, tehát egy méter vastag termőfölddel borítottuk. Négy tömb legelő, itt fél méter termőföldet elegendőnek tartottunk. A földet a bolygótokról hoztuk. Négy tömbbe különböző erdőfajtákat telepítettünk- mára már nagyok-, ezekben is van kellő vastagságban talajtakaró. Másik négy dupla tömbben tavak, víztározók kaptak helyet. A tömbraktárakban egyébként mindenütt van még tartalék föld, víz, levegő! Egy tömböt kisvilági mintára városnak

- építettünk be, egy másikat üdülőfalunak. Négy ipari övezet.

- Túl szép, kérdőjeles jótékonyság! Mindezt csupán azért, hogy kerüljük az általatok megadott útvonalakat, elfogadjuk, hogy kísérleti genetikai tenyészet vagyunk, virágzóvá, akár számotokra is használhatóvá tegyük a bolygót, ne zavarjuk köreiteket, de együttműködjünk, ha szükségetek van rá. Jól mondom?

- Ahogy már mondtam, szövetségünknek szüksége van ebben a rendszerben is támogatókra! Akadnak vetélytársaink, ellenségeink, akik- hidd el, mert már többször jártak nálatok is a Földön!- bennünket és benneteket egyaránt veszélyeztetnek. Szeretnénk kisebb, rejtett alakulatokat állomásoztatni néhány támaszponton az élesztések, módosítások rendjének biztosítására, úgy a Földön, mint Kisvilágban vagy másutt! Nem lennének szem előtt, nem zavarnák az életet, munkát, de szükség esetén segíthetnek, kérésedre beavatkozhatnak nem kívánatos folyamatokba.

- Egy idegen területen állomásoztatott katonai erőt kiküldői arra a célra vetnek be, amire akarják. Szépen hangzik, hogy csak az élesztések meg a rend biztosítására, de mindketten tudjuk, hogy ez az erő kinyújtott öklötök is lehet! Nem akarok egy szíriuszi gyarmat helytartója lenni! Ha ezért adtatok új lehetőséget, akkor inkább lemondok róla!

- Szó sincs gyarmati függésről! Maradjunk annyiban, hogy idősebbek, tapasztaltabbak vagyunk, hosszú életet adunk terveitek megvalósítására, segítünk benneteket, természetesen a saját biztonságunkat is szolgálva! Kérlek, vállald el, sokat tehetnél vele népedért, a Földért!

- Gondolkodási időt kérek! Szeretném a titkárommal megbeszélni ezt a feltámasztott állapotot, végiggondolni, vállalás esetén mire lenne szükségem, mit ígérhetek cserébe, és mit nem! Néhány kérdésre még számíthatsz. Gondolom, már intézkedtél, hogy Liu Mei itt legyen a közelemben.

- Bebocsátásra vár. Nyugtalanított volna munkánk sikerességével kapcsolatban, ha ezt és a gondolkodási időt nem kéred. Most bizonyosodtam meg igazán arról, hogy ismét a régi vezér tért vissza! Beszéljetek meg mindent! Nézz körül a házadban és a városban, egyeztess titkároddal, öt óra múlva ismét felkereslek!

II. Egykori csapattal a régi bázison

Krawah nagyúr csendes, de határozott léptekkel sétált ki a szobából. Perceken belül csak a csönd maradt, majd a besiető titkár, Liu Mei jól hallható, szapora lélegzetvétele. A nő nem tudta, mit illik ilyenkor tennie, megállt csendben az ágy mellett, és csak várta, hogy egykori főnöke, akit generációk óta nem látott /főleg nem ilyen fiatalnak/, végre megszólítsa.

- Üdvözlöm, kedves Liu! Nagyon örülök, hogy folytathatjuk a közös munkát! Hallom, sietett. Bocsásson meg, ha reakcióim még elmaradnak a régebben megszokottól, még nem tértem egészen magamhoz! Remélem, tényleg magunkra maradtunk! Meséljen, mondjon valami újat, érdekeset vagy nőieset!

A házigazda egész életében kerülte az érzelmek kimutatását, ez az üdvözlés az ő részéről felért egy kisebb köszöntő beszéddel.

- Először is, nagyon örülök, Uram, hogy magához tért, s nem egyedül vagyok itt, feltámasztott múmiaként! Nekem tetszik az új külsőm, pár nappal korábban eszméltem, s hallottam meg az egyik idegen úr fura, gondolatban érkezett tájékoztatását. Amennyiben igaz, amit állítanak, s nem egy lázálomban történik, akkor remélhetünk még vagy százhúsz évet a második életünkből.

- Tud valamit mondani a halálomról?

  - Hm. Kissé morbid a téma. Amennyiben nem zavarja, elmondhatom, Uram, igazán szép temetést kapott. Egy mauzóleumot is emeltek a sírhelyre, fölötte magaslik az Ön szobra, érdekes, talányos figura, mindkét kezével mutat valamit, de még senki nem jött rá, mit akarhatott. Távozása után Allen Astor mellett teljesítettem egyik munkakörömben titkári szolgálatot. Harmincöt évvel Ön után haláloztam el, hogy azután mostanában besorozzanak ebbe a zombi csapatba.

A házigazda simogatta-tépdeste szakállát. Soha nem volt neki, mindig borotválta arcát, de felélesztői valamiért úgy vélték, jól áll neki a szakállas megjelenés. Jó lesz mielőbb borotválkozni! Titkára felé fordulva, lassan, gondolkodva szőtte szavait:

- Felélesztésünk csak akkor nyer értelmet, ha képesek leszünk a hosszú élet lehetőségét kiterjeszteni Kisvilág minél több lakójára, ennek minden lelki, családi, szociális-foglalkoztatási hátterét megteremtve. Teljesen új feladat, lehetőség, már ezért megérné! Gyermekkoromban sokszor szerettem volna egy öreg, bölcs ember elméjével rendelkezni. Most megadatott, egy második élet esélyével együtt. Kérdés, mit kezdhetünk vele, mennyire korlátoznak bennünket? Mi van a házon kívül? Látta már a bázist? Milyen állapotban van?

- Mutattak filmet a helyreállításról. Belül az utcák sértetlennek tűnnek. A barlangi bejáratnál voltak korábban kisebb rongálódások, kívülről egyébként be volt falazva, előtte meg nagy félkörben valamilyen árok- vagy akadályrendszer nyomait láttam. Ezek az idegenek robotjaikkal mindent kitakaríttattak, helyreállíttattak, állíthatom, hogy a város, sőt, az egész bázis olyan, mint újkorában, csak a lakók hiányoznak.

- Eddig jó. Energia?

- Működik. Víz, villany, fűtés optimális, az időjárás a beállított évszaknak megfelelően szabályozott. A növények visszatelepítése megtörtént, több van belőlük, mint annak idején.

Kinti sugárzás?

Közel egy évszázad telt el a nagy világégés óta. A sugárzás a töredékére csökkent. Ember nem pusztította buja vegetáció van odakint, dús növényzet, rengeteg állat, madár. Némelyik külseje kissé megváltozott, vélhetően a sugárzás alakított némelyik fajon.

Jól van. Ismeri az elveimet a szükséges sorrendről: minden túléléshez első a levegő, víz, utána következik a száraz, biztonságos menedékhely, majd az élelem, a védelem, majd a terjeszkedés, irányítás. Akik megkockáztatták, hogy engem felélesszenek, azoknak nem játszóházra van szükségük, hanem erőre, szövetségesre! Még nem tudom, mi volt az igazi szükségletük, de majd kiderül. Hol tartják a mieinket?

Egy részüket az Amerika úton lévő kórházépületben, a többit a rendelőkben, középületek átalakított helyiségeiben, fura hengerekben. Jó lenne, ha Ön igazítaná el minél előbb a már felélesztett, magukhoz térőben lévő szervező csoport tagjait, én csak a legszükségesebb információkat osztottam meg velük, ezért is őrültnek néztek!

Elhiszem, de mit mondjak én, a hasonlóan frissen élesztett? Milyen választási lehetőséget adhatok?

Választhattam én is. Nekem azt mondták, ha nem vállalom a közreműködést, kitörlik a tudatomból a történteket, s Kisvilágot leszámítva élhetek a Földön egy általam választott helyen, míg szervezetem engedi. Úgy gondolom, most se lesz kötelező az élet minden feltámasztottnak, aki nem tudja a tényt feldolgozni, mehet vissza, oszolhat tovább, vagy élhet valahol itt a bolygón.

A ház egykori ura felállt, az ablakhoz sétált. Az utcán kora délutáni fényekre volt állítva a mesterséges világítás.

- Felrémlettek a régi emlékek. Milyen szép volt itt minden, amikor a város még nyüzsgött az élettől, a munkától, amikor még nem tört ki a nagy háború! Négyezer megfiatalított lakó? Beindulhatnának újra az üzemek, lehetne gyártani naszádokat, melyekkel bejárhatnák a környező térségeket, a nagy léghajók is befoghatók erre. Jól mondta az idegen: ha lesznek munkahelyek, óvodák, iskolák, otthonok, ha születhetnek barátságok, családok, jövőtervek, akkor életképessé válhat ez a feltámasztott sereg.

- Az említett génbank is még jól jöhet valamikor. Egykori lefagyasztott anyagokból új polgárok seregét lehetne életre segíteni a természetes szaporulat mellett. A készletek között az egykor elmentett növényi és állati szaporító anyagok sokasága is rendelkezésre áll. Ez tényleg sokat segítene a földi flóra és fauna helyreállításában. A világégés miatt félbehagyott Mars-programot is sikerre lehetne vinni, s akkor viszonylagos közelben lenne egy másik, földszerűvé tett, élhető bolygó a Naprendszerben.

A házigazda elégedetten kulcsolta össze két kezét, miközben fel és alá járkált a szobában, észre sem véve, hogy csak pizsama van rajta.

Még nem volt alkalmam csalódni Önben- mondta újra fiatal, üde titkárának. Ahogy elnézte, arra gondolt, ő maga is legalább olyan fiatalnak nézett ki, amikor a tükörbe tekintett.

Amennyiben túl régen mondtam volna, megerősítem, hogy elégedett vagyok a munkájával.

Folytatta tovább a járkálást, gondolkodást, továbbra is szakállát tekergetve.

- Mondja, kedves Liu!- fordult titkárához-, látta az idegenek robotjait? Mi mindenre képesek?

- Láttam őket munka közben, Uram. Nagyon erősek, és szinte megállíthatatlanok. Az egyikre ráesett egy több tonnás szikla, a gép alig rezdült meg, be se horpadt, a robot kibújt a ház méretű omladék alól, s folytatta a munkát.

- Maradt a városban valamennyi saját, régi robotjainkból?

- Rákérdeztem én is. Nyolcszázhoz közelít a megmaradtak száma, s az első felmérések szerint ezek közül- legalábbis a szíriusziak azt mondták- 370 még üzemképes, 400 megjavítható. Egyetlen harci robot sincs köztük, valamennyi házi munkára kiképzett, segítő alkalmatosság. Szükség esetén egy részüket talán építőmunkára, esetleg gyári munkavégzésre is át lehetne programozni.